

Minden csak csacsiság. Még a legszebb vers sem szebb, több, mint egy sóhaj bármelyik ajakon. Most mégis bánom, hogy nincs nyugtom, magányom, érett vers-termésem le nem arathatom.

Éveim lenyomtak disznópásztor sorba, harmincéves fejjel ugyan sokra vittem. Tán nem is kívánom, hogy megszabaduljak: amit elém tettek, én mindig megettem.

Költő voltam, szálltam isteni magasban, magyar szó előtttem oda nem hatolt még. Most szavam botorkál: mert nappal zaklatnak s nincs gyertyám, lámpám, hogy éjjel verselhetnék.

Amit én a mezőn elvégezni bírok, tizszer jobban végzi akármelyik béres; de amit a papir-mezőn elmulasztok, az Isten sem viszi énnélkülem véghez.

Vers-firkálásomat különö dőzsölésnek, naplopásnak nézik; esküszöm az égre, hogyha meggátolnak teremő-munkámban, egy világ kinjától szabadulok végre.

Hazám, ments meg engem! nem magamért kérem: szavamat elviszem a sirba s ottreked. Aki a belém-zárt betűt neked küldi, ha tetűbe fojtod: irgalmaz-e neked?

Tán egyszer ráébredsz törmelékeimből, mi lehettem volna; s lesz nagy köpedelem; ha ugyan ébredsz még, szegény elcsigázott: lehet, génuszod végképp elhagy velem.

Te is keresztén függesz, elvek cirkuszában, lármáznak körülte mindenféle nyelven s rád-hörög egy másik keresztrefeszített: "Csodát zengek neked, ha megmentesz engem."

Sorsom mintha szólna: "Irkálhattál eddig és megnőtt benned egy sose-volt új világ. A zsenjét átadtad, a kész beléd-reked, pusztulj el nyugodtan: minden csak csacsiság."

Mig e pár sort jegyzem nagy igyekezettel, már zaklatnak: hajtsam a csordát a földre. Megyek, megyek, akár temetőbe innét. Vagy ott is majd tovább zaklatnak, örökre?

Weöres Sándor.